

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1917-06-08], [iš Sočio - į Iskorostį].

Šiandie irgi saulės, šiandie irgi nuo tavęs jokio

Šiandie irgi saulės, šiandie irgi nuo tavęs jokio žodžio... Nebėr, nebėr jokio žodžio nuo tavęs...

Rodos, aš ir žinau, kad tu man parašysi, kad tu būsi su manimi, bet kaip nėra — taip liūdna liūdna... — Šiandie marės nerimsta, šiandie vilnys 3 sieksnių didumo... Atsiguliau ant kranto — akmenys staugia, žemė dreba ir taip baisu paliko... Pabėgau. Bėgau toli toli. Į kalnus, pagal upelį, pagal vaiskų. Iš žilvyčio pasidariau vamzdelį ir Tau dainavau...

O nuo tavęs jokio garso, jokios žinėlės... Rodos, greit išėsiu kokiai savaitei į kalnus — tai visai nieko nuo tavęs nebeturėsiu... O paskui, rodos, pasiseks išeiti kokioms trimis savaitėms...

Bet tu gera, tu parašysi man, tu man parašysi gerą žodelį, ne tokį rūstų kaip paskutiniuose laiškeliuose, Tu parašysi — ir man bus vėlei gerai. Kodel nuo tavęs taip senai jokios žinutės?

Buč[i]u[ol]ju. Balytis

8/VI — 17

KOMENTARAI